

Kara Mayıs

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 16 Mart 2013

Dünyanın çiçekleri, sana selam durmuşlar. Börtü ve böcekleri, mateme boğulmuşlar.
Mekânın cennet olsun, canım anam, gül anam.
Kardeşlerim yaralı, hangi birini saram.

Bu gün kuşlar ötmüyor, mahallede sessizlik.
Tüm komşular susmuşlar, çok zor imiş sensizlik.
Dualar hep seninle, rahat uyu sen anam.
Özlemin büyüdükçe, azdıkça azar yaram.

Bakkal Mehmet soruyor, kasap Recep gülmüyor.
Sütçü Rıza öfkeli, semtimize gelmiyor.
Mahallenin direği, neşesiydin dost anam.
Çok sevdiğin o ağaç, bu yıl limon vermiyor.

Hasret çok yordu seni, doyamadın gülüne.
Gülücükler dağıttın, etmedin tek kelime.
Tam özlem bitti derken, göçüp gittin bal anam.
Takdiri ilahiydi, yenik düştün ölüme.

Bize ömrünü verdin, siper ettin kendini.
İçinde biriktirip, söylemedin derdini.
Alıp götürdü seni, tek kriz melek anam.
Gülümseyip mi verdin? Gül kokan nefesini.

Bir tevekkül ilişti, inanan kalbimize.
Sen öğrettin bizlere, layıksın sevgimize.
Takdir yüce Allah'ın, İhlâs hakkındır anam.
Kınalı kuzuların, el açmış Rabbimize.

Dört evladın minnettar, o tertemiz sevgine.
Boydık dualarla, seni cennet rengine.
Ol cennet meyveleri, sunulsun sana anam.
İmanla ve inançla, kalbimizdesin yine.

Allah Teala baki, kullar ise misafır.

İsyan etmek yakışmaz, isyanın adı kâfir.
Sunamadım övgünü, rahat uyu can anam.
Dünya fani olsa da, sana sevgiler zâhir.

İkibindokuzyılıninkaramayısı/Yarımca-KOCAELİ-Şiir ve yorum oğlun Mehmet Fikret